

Sygn. akt III Kow.508/13pr

POSTANOWIENIE

Dnia 20.05.2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Dariusz Ziniewicz

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Kołpacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Słupsku – Michała Krzemianowskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego** o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wniósł o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§1 kkw w zw. z art.150§1 kkw

oraz

na podstawie art.153§2 kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skazanemu D. P.s. J.** udzielenia przerwy w odbywaniu kar: 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia (...), sygn. akt II K (...); roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia (...), sygn. akt II K (...); 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T.Wydział Zamiejscowy w C.z dnia (...), sygn. akt K (...)
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. M. kwotę 221,40 zł brutto (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100) za obronę z urzędu;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany D. P. złożył do Sądu wnioski o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, ze względów zdrowotnych. Jednocześnie dodał, że na utrzymaniu ma małoletniego syna, z którym chciałby mieć stały kontakt.

Wniosek nie jest zasadny.

Zgodnie z art. 153§1 kkw Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art. 150§1 kkw. W świetle tego przepisu wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody.

Kodeks karny wykonawczy nie definiuje pojęcia "ciężka choroba", mimo stwierdzenia w art. 150§2 kkw, iż za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Definicji wskazanego pojęcia nie zawiera też art. 242kkw.

Przypomnieć trzeba, że ciężka choroba nie jest pojęciem z zakresu nauki medycyny. Powyższe oznacza, że oceny stanu zdrowia dokonuje każdorazowo Sąd Penitencjarny, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie ostrości przebiegu i nasilenia procesów patologicznych, prowadzących do poważnych zmian czynnościowych i organicznych ustroju.

Stwierdzenie u skazanego ciężkiej choroby nie stanowi samoistnej przesłanki do udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary. Wystąpienie u skazanego ciężkiej choroby musi być powiązane ze stwierdzeniem kolejnej niezbędnej przesłanki. Sąd musi także ustalić, że nie jest możliwe wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym czy też w warunkach więziennej służby zdrowia, bowiem pobyt taki może zagrozić życiu skazanego lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Zagrożenie, o którym mowa nie dość, że nie może być abstrakcyjne to musi być ustalona bezpośrednia możliwość wystąpienia takiego skutku.

Przechodząc, do realiów niniejszej sprawy zauważyć trzeba, że skazany przebywając w zakładzie karnym nie jest pozbawiony opieki lekarskiej ze strony pracowników więziennej służby zdrowia. Jak wynika bowiem z załączonej do akt przedmiotowej sprawy opinii o stanie zdrowia skazanego z dnia 19.04.2013r. rozpoznano u niego cukrzycę insulinozależną oraz częstoskurcz napadowy.

Skazany, w czasie odbywania kary miał wykonane badanie fizykalne, które nie wykazało żadnych odchyłeń od normy.

Od około roku skazany choruje na cukrzycę insulinozależną. Z tego powodu otrzymuje na stałe dietę cukrzycową i insuliny, zgodnie z profilem glikemii. Ma również regularnie oznaczane poziomy glukozy we krwi.

Z uwagi na okresowe kołatania serca, pobiera zalecony lek- nebiwolol.

Z powyższej opinii lekarskiej wynika jednoznacznie, że dalszy pobyt skazanego w zakładzie karnym nie stanowi zagrożenia dla jego życia i zdrowia. Może on być nadal leczony w warunkach więziennej służby zdrowia, gdzie ma zapewnioną właściwą opiekę medyczną.

Uzasadnionym jest przywołanie w tym miejscu poglądu Sądu Apelacyjnego, iż za ważne względy zdrowotne przemawiające za udzieleniem przerwy można uznać jedynie zaistnienie takiej jednostki chorobowej, co do której na podstawie wiedzy medycznej brak jest przesłanek do podjęcia pomyślnych rokowań leczenia w warunkach więziennych (vide: postanowienie S.A. w Lublinie z dnia 13.05.2009r. w sprawie II AKzw 397/09).

Zgodnie z art.115§1a kkw skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentysty oraz szpitala. Tylko w wypadku szczególnym, gdy służba ta nie jest w stanie zapewnić właściwej opieki medycznej – świadczenia zdrowotne mogą być wykonywane w innych zakładach opieki zdrowotnej.

Dodać również trzeba, że w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających udzielenie skazanemu przerwy ze względów zdrowotnych Sąd penitencjarny może w każdym czasie udzielić przerwy z urzędu po otrzymaniu stosownego świadectwa lekarskiego.

Skoro ustalono, że zdrowie i życie skazanego nie jest zagrożone odbywaniem kary, a wręcz przeciwnie ma on zapewnioną należytą opiekę lekarską ze strony pracowników więziennej służby zdrowia, to nie ma powodów, by przerwać mu odbywanie kary.

Odnosząc się natomiast do sytuacji rodzinnej skazanego, to jak wynika z nadesłanego tut. Sądowi wywiadu środowiskowego z dnia 10.04.2013r. jest ona stabilna i nie wymaga osobistego wsparcia z jego strony.

Skazany, przed osadzeniem w zakładzie karnym nie zamieszkiwał pod adresem, tj. P., ul. (...). Przebywał na terenie P., gdzie wynajmował lokale. Koszt utrzymania stancji ponosiła matka. Nie ma też stałego zatrudnienia, kilka lat temu pracował w firmie budowlanej swoje wuja. Ze związku z p. K. D. skazany ma syna A..

Z ustaleń kuratora nie wynika natomiast, aby skazany będąc na wolności utrzymywał stały kontakt z dzieckiem i starał się zabezpieczyć jego niezbędne potrzeby materialno-bytowe. Pobyt więc jego na wolności celem udzielenia synowi

wsparcia nie jest celowy, zwłaszcza że skazany nie miał stałego zatrudnienia, a z rodziną kontaktował się jedynie wówczas kiedy chciał pieniądze.

Niewątpliwie, zachowanie skazanego nie było pozytywne. Jak oświadczył ojciec skazanego, syn nie ma możliwości zamieszkania z nim po wyjściu na wolności, gdyż obawia się kradzieży i oszust z jego strony. Wielokrotnie otrzymywał pomoc od rodziny, jednak nie wykorzystywał tego we właściwy sposób. Nadużył zaufanie bliskich. W tej sytuacji zatem, udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary uznać należy za bezzasadne.

Rozpoznając wniosek o udzielenie przerwy w wykonaniu kary Sąd penitencjarny powinien oczywiście zbadać czy skazany rokuje wykorzystanie przerwy zgodnie z jej deklarowanym celem, a w przypadku zaistnienia uzasadnionych co do tego wątpliwości, a także wątpliwości co do tego czy przebywając na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego, odmówić zastosowania tej fakultatywnej instytucji. Jak wynika z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w C. (k.15) skazany odbywa karę pozbawienia wolności za przestępstwa, z art.281kk, art.278§1kk, art.283kk, art.279§1kk, art.286§3kk. Ilość popełnionych czynów świadczy niewątpliwie o tym, że skazany jest sprawcą niepoprawnym, posiadającym utrwalone skłonności do naruszania porządku prawnego. Także, co warto zaznaczyć, skazany niedawno bo w 2012r. korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia, jednak zastosowany wobec niego środek probacyjny nie przyniósł oczekiwanego rezultatu i w konsekwencji skazany ponownie został osadzony w izolacji.

W tych warunkach brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w karze wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem.

Mając zatem na uwadze powyższe należy stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka określona w art.153§1 kkw w zw. z art.150§1 i 2 kkw, a dotycząca ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary oraz przesłanka z art.153§2 kkw- w zakresie ważnych względów rodzinnych, uzasadniająca udzielenie skazanemu przerwy w karze.

Dlatego też, postanowiono jak wyżej.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono zgodnie z przepisem art. 29§1 ustawy z dnia 16.05.1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124) oraz § 2 pkt 1,2 i 3, § 15 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. Nr 163 poz.1348).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisu art. 626§1pk w zw. z art. 624§1pk w zw. z art. 1§2kkw uznając, że uiszczenie wydatków w aktualnej sytuacji materialnej skazanego byłoby zbyt uciążliwe.